

BÀI VĂN KỂ VỀ NGƯỜI HÀNG XÓM CẠNH NHÀ EM

1. Kể về người hàng xóm cạnh nhà em – Đoạn văn số 1

Ở cách nhà tôi hai căn hộ là nhà bác Khánh. Bác là bạn của ba tôi, cùng công tác với nhau trên tỉnh. Nhà tôi và nhà bác thân nhau lắm. Ba tôi coi bác như người anh ruột của mình. Còn bác thì lại coi ba tôi như người em trai của bác. Tết nhất cúng giỗ hai nhà đều có nhau. Ba tôi thường nói: “Bác Khánh là một người rất tốt, ai cũng quý trọng bác ấy, thương bác ngần ấy tuổi đời rồi mà không có được một mụn con. Nhiều lần ngồi uống cà phê với bác ấy, thấy bác ấy cứ thẫn thờ nhìn những đôi vợ chồng vui vẻ dẫn những đứa con đi dạo chơi mà thương bác đến vô cùng”. Bác coi hai chị em tôi như những đứa con của bác vậy. Đi đâu xa về, bao giờ bác cũng có quà cho chị em tôi. Lúc thì hộp bánh sô cô la, lúc thì con búp bê tóc vàng, mắt xanh, lúc thì con gấu nhồi bông mập ú... Bác thường gọi hai chị em tôi bằng một tên gọi thật dễ thương: “Con gái!”. Mỗi lần như thế, tôi thường chạy đến bên bác. Bác ôm tôi vào lòng, rồi đặt lên trán tôi, má tôi những cái hôn ấm áp. Tôi có cảm giác giống hệt như ba tôi thường ôm tôi vào lòng vậy. Cả hai chị em tôi là tôi nhớ như nhớ ba của mình. Nhớ đến da diết.

2. Kể về người hàng xóm mà em yêu quý – Đoạn văn số 2

Cách nhà tôi không xa là nhà anh Hoàng. Anh Hoàng học lớp 12 với anh trai tôi. Tới nào, hai anh cũng học chung, khi thi ở nhà tôi, khi thi ở nhà anh. Ba mẹ anh chỉ có mỗi mình anh là con trai độc nhất. Nhiều người cho rằng những đứa con độc nhất thường nghịch ngợm khó bảo. Không biết lời nói đó đúng hay sai, riêng tôi thì tôi thấy không đúng. Anh Hoàng là một người mà tôi rất quý trọng. Cả mẹ tôi và ba tôi đều khen anh Hoàng ngoan, hiền, dễ thương. Nhiều lúc ba tôi thường nói với anh Trung tôi rằng: "Con làm bạn với Hoàng là ba yên tâm rồi. Gia đình nó cũng là một gia đình khá giả, vậy mà nó sống rất bình thường, không đua đòi lêu lổng, lại chăm học nữa. Con nên học ở Hoàng những đức tính ấy!". Những gì ba tôi nói về anh Hoàng, tôi đều khẳng định được cả. Chưa bao giờ tôi thấy anh cầm một điều thuốc hay uống một li rượu. Anh đến nhà tôi thường là cầm những cuốn sách, tập vở để học, thỉnh thoảng mới rủ anh tôi đi dạo mát quanh vườn một lát, rồi cả hai anh lại ngồi vào bàn, cắm cúi học bài. Tuần nào, anh cũng mua cho tôi một cuốn "Khăn quàng đỏ" và dặn tôi đọc những mẩu chuyện trong đó để kể cho anh nghe. Tôi quý mến anh Hoàng như anh Trung của tôi vậy.

3. Em hãy viết bài văn kể về người hàng xóm – Bài văn số 1

Cạnh nhà em có một người hàng xóm vô cùng dễ thương và yêu thương em hết mực, đó chính là bà Chính. Bà như một người bà ruột của em, em rất yêu quý bà.

Bà Chính là hàng xóm của nhà em, năm nay bà 56 tuổi. Bà có đôi mắt thật sáng, tính tình dịu dàng, tốt bụng cùng việc luôn quan tâm đến mọi người nên cả xóm em ai cũng yêu quý bà. Bà Chính thường sang nói chuyện với ông bà và bà hay cho em đồ ăn vặt nữa. Bà ở một mình, mẹ em nói các con bà đều đi làm ở xa, tết mí trở về. Vì vậy em thường xuyên sang chơi cùng bà. Bà thường kể cho em nghe những câu chuyện cổ tích. Bà còn nhắc nhở em cần chăm chỉ học hành, nghe lời thầy cô, bố mẹ. Bà Chính như người thân trong gia đình em vậy, là người hàng xóm mà em quý mến nhất.

Có lần, em bị bệnh bà Chính đã sang nhà em chăm sóc em cùng với mẹ, bà ân cần như một người mẹ vậy, bà đút cho em từng thìa cháo một, bà bón thuốc cho em từng ngụm. Bà lo lắng cả đêm khi em bệnh. Sau khi em hết bệnh bà đã tặng cho em một món quà vô cùng ý nghĩa. Em rất thích món quà ấy.

Những lần tôi được học sinh giỏi, tôi đều được bà Chính dẫn đi ăn những món ngon, bà thương tôi lắm, bà hay sang nhà cho tôi đồ ăn. Sau vườn nhà bà có trồng một cây xoài rất to, đến mùa quả bفا luôn để dành những quả ngon ngọt nhất cho tôi.

Bà hay hát ru cho tôi ngủ trưa, thỉnh thoảng bà Chính còn đưa tôi đến trường. Trên đường đi bao giờ bà cũng dừng chân lại mua kẹo cho tôi - một thứ ăn vặt mà tôi rất thích.

Các bạn có được một người hàng xóm dễ thương như vậy không? Riêng tôi, tôi thấy bản thân mình thật may mắn khi có một người hàng xóm như một người bà thân thương của em vậy.

4. Bài văn kể về người hàng xóm kính mến – Bài văn số 2

Nhà chị Phượng chỉ cách nhà em một con hẻm nhỏ. Hàng ngày, em thường sang chơi với chị và được chị cưng chiều lắm. Mồ côi mẹ từ tấm bé, chị thiếu đi tình thương bao la của một người mẹ. Bố chị ở vậy, nuôi chị cho đến bây giờ. Năm nay, chị học lớp 12 trường chuyên của tỉnh. Cả xóm em, ai cũng khen chị, quý chị. Bởi chị vừa đẹp người vừa đẹp cả nết. Đặc biệt ở chị có một điểm mà em rất quý mến, kính phục. Đó là tình thương của chị đối với người già.

Bà cụ Tứ ở cách nhà em một khoảnh vườn. Bà sống đơn độc một thân một mình trong căn nhà nhỏ, không con cái, cháu chắt. Nghe đâu trước đây cụ cũng có gia đình, nhưng chiến tranh đã cướp mất ông lão và anh con trai duy nhất của bà. Từ đó cho đến giờ, bà vẫn sống thui thủi một mình. Cảm thông với số phận đơn chiếc của bà cụ, chị Phượng không ngày nào không đến thăm. Mỗi lần đến với bà cụ, chị thường rủ em cùng đi. Chị giúp bà quét dọn nhà cửa, giặt giũ quần áo, cơm cháo cho bà mỗi khi bà bệnh. Không ruột già máu mủ, không họ hàng thân thích, vậy mà chị Phượng chăm bà, thương yêu bà như bà nội, bà ngoại của mình.

Điều đó thật đáng quý. Còn với em, chị coi em như đứa em ruột. Có cái gì ngon, cái gì đẹp, chị cũng chia phần cho em, và còn hướng dẫn thêm cho em học nữa. Bố mẹ em rất quý chị, coi chị như con gái của mình.

Có một người hàng xóm như chị Phượng em cảm thấy như mình có được một người chị gái, người chị rất mực yêu thương em.